

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „FVB” dla usług z klas 35 i 36 (zgłoszenie nr 2 126 175)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: FVD Gesellschaft für Finanzplanung und Vorsorgemanagement Deutschland mbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Niemiecki słowny znak towarowy „FVD” dla usług z klasy 36, przy czym sprzeciw dotyczy klasy 36.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na niewystępowanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do występujących w sprawie znaków towarowych.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2007 r. — Frucona Košice przeciwko Komisji

(Sprawa T-11/07)

(2007/C 56/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frucona Košice a.s. (Košice, Republika Słowacji) (przedstawiciele: B. Hartnett, O. Geiss, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006)2082 wersja ostateczna z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa nr C 25/2005;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części art. 1 wskazanej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej skarżącej przez Republikę Słowacji (nr C 25/2005) w zakresie w jakim decyzją tą uznano skarżącą za otrzymującą bezprawną pomoc państwa i wzywającą ją do zwrotu na rzecz Republiki Słowacji w całości kwoty umorzonego zobowiązania podatkowego wraz z odsetkami.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dziesięć zarzutów wskazanych poniżej.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd określając kwotę rzekomej pomocy państwa.

Po drugie, skarżąca podnosi, że zakwestionowana decyzja narusza istotny wymóg proceduralny i nie uwzględnia art. 33 WE. W istocie, skarżąca utrzymuje, że właściwą w zakresie prowadzenia postępowania wyjaśniającego oraz podjęcia kroków proceduralnych i formalnych prowadzących do wydania zakwestionowanej decyzji była Dyrekcja Generalna Rolnictwo a nie Dyrekcja Generalna Konkurencja.

Po trzecie, skarżąca podnosi ponadto, że zakwestionowana decyzja narusza sekcję 3, załącznika IV traktatu o przystąpieniu, art. 253 i 88 WE oraz rozporządzenie nr 659/1999, bowiem Komisja nie posiadała kompetencji do wydania zakwestionowanej decyzji.

Po czwarte, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd co do faktów oraz co do prawa stosując art. 87 ust. 1 WE gdy uznała postępowanie upadłościowe za bardziej korzystne niż porozumienie podatkowe.

Po piąte, skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła ponadto błąd uznając, że postępowanie egzekucyjne byłoby bardziej korzystne niż porozumienie podatkowe.

Po szóste, skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd co do prawa oraz co do faktów nie wywiązując się z obowiązku przedstawienia dowodu i tym samym naruszając art. 87 ust. 1 WE oraz art. 253 WE. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła standardy prawne określone przez Trybunał w zakresie stosowania testu wierzyciela prywatnego.

Po siódme, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd co do prawa i co do faktów nie dokonując właściwej oceny oraz uwzględnienia dostępnych dowodów.

Po ósme, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd co do prawa oraz co do faktów uwzględniając dowody niemające związku ze sprawą, takie jak wewnętrzne różnice w ramach administracji podatkowej.

Po dziewiąte, skarżąca podnosi ponadto, że decyzja narusza art. 253 WE, bowiem nie zawiera wystarczającego uzasadnienia.

Wreszcie, po dziesiąte, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd nie traktując porozumienia podatkowego jako pomocy na restrukturyzację oraz stosując z mocą wsteczną wytyczne w sprawie restrukturyzacji z 2004 r.